

Sygn. akt III AUa 1023/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.)

SSA Iwona Szybka

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lipca 2019 r. w Ł.

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 27 czerwca 2018 r. sygn. akt V U 6167/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1023/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał S. M. z urzędu emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 10 czerwca 2014 r., tj. od daty osiągnięcia wieku emerytalnego, wyliczoną na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako najkorzystniejszą. Podstawę obliczenia emerytury z art. 26 stanowiła kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 45.989,15 zł oraz kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 473.782,61 zł. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia sumy kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji (45.989,15 zł.) oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego (zł. 473.782,61) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę tj. 209,80 miesięcy (45.989,15 zł. +.473.782,61 zł): 209,80 i wyniosła 2.477,46 złotych brutto.

Do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy na podstawie art. 53 przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokość podstawy wymiaru wyniósł 124,40 %, a podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 124,40% przez kwotę bazową 1.182,77 zł wyniosła 1.471,37 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił: 39 lat, 2 miesiące i 5 dni okresów składkowych, tj. 470 miesięcy oraz 1 rok 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych tj. 21 miesięcy. Wyliczona w powyższy sposób emerytura wyniosła 2.324,49 zł brutto.

Wysokość emerytury ustalona na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła: 20 % emerytury obliczonej z art. 53, tj. 464,90 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26, tj. 1.981,97 zł, co stanowiło kwotę 2.446,87 zł brutto.

Decyzją z dnia 25 lipca 2014 r. organ rentowy odmówił S. M. ponownego ustalenia kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. wskazując, że kapitał początkowy ustalony na podstawie decyzji z dnia 23 kwietnia 2004 roku jest dla niego najkorzystniejszy i uwzględnia uzyskiwane przez niego zarobki w latach: 1983-1986.

W odwołaniu od powyższych decyzji S. M. wniósł o ponowne przeliczenie emerytury i ustalenie kapitału początkowego z uwzględnieniem jego wynagrodzenia z lat: 1983-1986, kiedy był zatrudniony za granicą. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą V U 6168/14.

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 10 czerwca 2014 r., tj. od daty osiągnięcia wieku emerytalnego, wyliczoną na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako najkorzystniejszą. Podstawę obliczenia emerytury z art. 26 stanowiła kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 45.989,15 zł oraz kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 467.760,75 zł. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia sumy kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji (45.989,15 zł) oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego (467.760,75 zł) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę tj. 209,80 miesięcy (45.989,15 zł + 473.782,61 zł): 209,80 i wyniosła 2.448,76 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 124,40%, a podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 124,40% przez kwotę bazową 1.182,77 zł wyniosła 1.471,37 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił: 39 lat, 2 miesiące i 5 dni okresów składkowych, tj. 470 miesięcy oraz 1 rok 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych, tj. 21 miesięcy. Wyliczona w powyższy sposób emerytura wyniosła 2.324,49 zł.

Wysokość emerytury ustalona na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła: 20 % emerytury obliczonej z art. 53, tj. 464,90 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26, tj. 1.981,97 zł, co stanowiło kwotę 2.446,87 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji S. M. wniósł o ponowne przeliczenie emerytury i ustalenie kapitału początkowego z uwzględnieniem jego wynagrodzenia z lat: 1983 -1986, kiedy był zatrudniony za granicą. Nadto skarżący ponownie wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 25 lipca 2014 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą V U 6167/14.

Postanowieniem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt V U 6168/14 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą sygn. akt VU 6167/14.

Decyzją z dnia 12 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponownie ustalił wysokość emerytury S. M. od dnia 1 września 2014 r. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczonemu będzie nadal wypłacana emerytura ustalona na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako najkorzystniejsza. Podstawę obliczenia emerytury z art. 26 stanowiła bowiem kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 45.989,15 zł oraz kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 473.782,61 zł. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia sumy kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji (45.989,15 zł) oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego (473.782,61 zł) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę tj. 209,80 miesięcy (45.989,15 zł. +473.782,61 zł): 209,80, co ustanowiło kwotę 2.477,46 złotych.

Do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 124,40 %, a podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika

wysokości podstawy wymiaru 124,40% przez kwotę bazową 1.182,77 zł wyniosła 1.471,37 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił: 39 lat, 2 miesiące i 5 dni okresów składkowych, tj. 470 miesięcy oraz 1 rok 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych, tj. 21 miesięcy. Wyliczona w powyższy sposób emerytura wyniosła 2.324,49 zł.

Wysokość emerytury ustalona na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła: 20 % emerytury obliczonej z art. 53, tj. 464,90 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26, tj. 1.981,97 zł, co ustanowiło kwotę 2.446,87 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji S. M. wniósł o ponowne przeliczenie emerytury wskazując, że w dotychczasowych decyzjach organ rentowych uwzględniał lub nie zarobki z okresu 1983-1986. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą V U 6210/14.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt V U 6210/14 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą sygn. akt VU 6167/14.

Na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy popierał odwołania, a pełnomocnik organu rentowego wniósł o ich oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z 27 czerwca 2018r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołania S. M. z dnia 12 sierpnia 2014 r. od decyzji z dnia 14 lipca 2014 r. oraz od decyzji z dnia 25 lipca 2014r. sygn. KPU-100002145735-2003, odwołanie z dnia 22 sierpnia 2014 r. od decyzji z dnia 14 sierpnia 2014r. sygn. ENPU/25/042039564, odwołania z dnia 26 września 2014 r. od decyzji z dnia 12 września 2014r. sygn. ENPU/25/042039564 (pkt 1) i odrzucił odwołanie ubezpieczonego S. M. z dnia 22 sierpnia 2014r. od decyzji z dnia 25 lipca 2014r. sygn. KPU-100002145735-2003 (pkt 2).

Sąd I instancji ustalił, że S. M., ur. (...) był zatrudniony:

- od 16 września 1970 r. do 30 września 1975 r. w (...) Spółdzielni Pracy (...) w P., przy czym w okresie od 28 kwietnia 1972 r. do 8 września 1974 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową;

- od 28 października 1975 r. do 18 września 1976 r. w F.E.W.B. M. w P.;

- od 4 października 1976 r. do 31 lipca 1978 r. w Wojewódzkiej Usługowej Spółdzielni Pracy Oddział nr (...) w P..

Od 15 września 1978 r. do 25 lutego 1998 r. wnioskodawca był zatrudniony w Wojewódzkiej (...) w P. na stanowisku kierownika działu administracyjno-gospodarczego z wynagrodzeniem w wysokości 3.200 zł miesięcznie. Od 1 grudnia 1978 r. otrzymał podwyżkę do kwoty 3.500 zł, a z dniem 1 sierpnia 1980 r. powierzono mu obowiązki kierownika sekcji z wynagrodzeniem w wysokości 3.900 zł. W okresie od 1 października 1980 r. do 31 października 1981 r. otrzymywał dodatek do wynagrodzenia w wysokości 1.300 zł miesięcznie. W kolejnych latach wynagrodzenie wnioskodawcy kształtowało się następująco:

- z dniem 1 stycznia 1982 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki kierownika sekcji ds. gospodarczych z wynagrodzeniem 6.800 zł plus 1.000 zł premii;

- z dniem 1 sierpnia 1982 r. 7.200 zł plus 1.200 dodatku służbowego;

- z dniem 1 października 1982 r. przyznano wnioskodawcy wynagrodzenie w wysokości 8.800 zł plus 1.200 zł dodatku służbowego.

Ponadto wnioskodawca otrzymywał nagrody pieniężne:

- 31 grudnia 1978 r. 1.200 zł

- 7 kwietnia 1979 r. 600 zł
- 7 listopada 1979 r. 800 zł
- 7 kwietnia 1980 r. 700 zł;
- 22 lipca 1980 r. 700 zł.

W okresie zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w P. od 8 sierpnia 1983 r. do 7 sierpnia 1986 r. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym. W okresie tego urlopu od 8 sierpnia 1983 r. do 30 czerwca 1986 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w NRD.

Po powrocie z urlopu bezpłatnego wnioskodawca objął poprzednie stanowisko kierownika sekcji ds. gospodarczych z wynagrodzeniem w wysokości 14.000 zł plus 1.200 zł dodatku funkcyjnego.

W okresie zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w P. wnioskodawca osiągnął wynagrodzenia w wysokości:

- od 1 stycznia do 31 grudnia 1980 r.- 60.300 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1981 r.- 73.345 złotych;
- -od 1 stycznia do 31 grudnia 1982 r.- 101.400 złotych;
- od 1 stycznia do 8 sierpnia 1983 r. -72.333 złotych;
- od 1 lipca do 31 grudnia 1986 r.- 94.500 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1987 r.- 354.020 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1988 r.- 617.129 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1989 r. -3.156. 920 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1990 r. -17.861.164 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1991 r. -26 .616. 700 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1992 r. - 45.330. 400 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1993 r. -59. 207. 600 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. -74. 747. 100 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1995 r. – 9.591,29 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1996 r. -12 .555,82 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1997 r. -53.89,34 zł.

W okresie od 2 marca 1998 r. do 31 grudnia 2005 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie Pracy (...). (...) Spółce Jawnej z siedzibą w P. w niepełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: strażnika dozoru mienia, pracownika magazynowego, magazyniera i osiągał wynagrodzenia w wysokości:

- 1998 r. - 4848,20 złotych;
- 1999 r. - 6.772,57 złotych;

- 2000 r. - 10.890 złotych;
- 2001 r. - 12.000 złotych;
- 2002 r. - 12.000 złotych;
- 2003 r. - 12.000 złotych;
- 2004 r. - 9.975 złotych;
- 2005 r. - 7.352,66 zł.

W okresie zatrudnienia w Spółce (...) wnioskodawca w okresach od 31 lipca do 3 września 1998 r. oraz od 14 do 31 grudnia 2005 r. otrzymywał wynagrodzenie chorobowe, a w okresie od 4 września do 19 października 1998 r. zasiłek chorobowy.

W okresie od 1 marca 2006 r. do 30 czerwca 2007 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P. na 1/2 etatu na stanowisku pomocy.

W okresie od 1 czerwca 2007 r. do 27 września 2008 r. wnioskodawca był zatrudniony (...) S.A. w P. na stanowisku portiera.

W okresie od 2 listopada 2009 r. do 28 lutego 2012 r. oraz od 30 sierpnia do 17 października 2012 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P. na stanowisku pracownika gospodarczego.

Decyzją z 2 lutego 1998 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 9 lat kalendarzowych od stycznia 1988 r. do grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 119,24%. Podstawa wymiaru świadczenia została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 119,24 % przez kwotę bazową 1.001,51 złotych i wyniosła 1.194,20 zł. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy uwzględnił 26 lat i 4 miesiące (316 miesięcy) okresów składkowych oraz 9 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość renty wyniosła 491,60 zł brutto.

Kolejnymi decyzjami ZUS przeliczał wnioskodawcy wysokość świadczenia z uwzględnieniem dalszych okresów zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w P.. Organ rentowy ustalał wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia od 25 lutego 1998 r. – 121,19%; natomiast mocą decyzji z dnia 31 marca 1998 r. wskaźnik ten ustalono na poziomie 124,40%, w oparciu o wynagrodzenia ubezpieczonego z lat: 1980-1997.

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2004 r. organ rentowy ustalił S. M. wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 166.573 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął:

- podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.518,79 zł, przy czym do obliczenia wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przeliczeniu w związku ze zmianą podstawy wymiaru w wysokości 124,40%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 124,40% przez kwotę 1.220,89 zł tj. kwotę bazową;

- okresy składkowe w wymiarze: 26 lat 11 miesięcy i 15 dni tj. 323 miesiące oraz okresy nieskładkowe w wymiarze: 11 miesięcy i 27 dni (tj. 11 miesięcy)

- współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31 grudnia 1998r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego, który dla wnioskodawcy wyniósł 87,32 %, przy czym współczynnik ten służył do obliczenia części 24 % kwoty bazowej, która wyniosła 293,01 zł.

- średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat, które wynosi – na podstawie komunikatu Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999r. (MP nr 12, poz. 173) 209 miesięcy.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto wskaźnik z renty z tytułu niezdolności do pracy.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu od 1 lipca do 7 sierpnia 1986 r., ponieważ wnioskodawca w tym okresie przybywał na urlopie bezpłatnym .

Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 166.573 zł i w takiej wysokości został wyliczony przez organ rentowy.

S. M. nie kwestionował prawidłowości powyższej decyzji.

W kolejnych terminach waloryzacji świadczenie było waloryzowane i wyniosło:

- w 1999 roku- 115 % 192.558,39 złotych;
- w 2000 roku - 112,72 % 217. 051,81 złotych;
- w 2001 roku -106,68 % 231. 550,88 złotych;
- w 2002 roku - 101,90 % 235.950,34 złotych;
- w 2003 roku - 102 % 240. 669,35 złotych;
- w 2004 roku –103,63 % 249. 405,65 złotych;
- w 2005 roku – 105,55 % 263. 247,66 złotych;
- w 2006 roku – 106,90 % 281. 411,75 złotych;
- w 2007 roku – 112,85 % 317. 573,16 złotych;
- w 2008 roku – 116,26 % 369 210,55 złotych;
- w 2009 roku – 107,22 % 395 867,56 złotych;
- w 2010 roku – 103,98 % 411 623,09 złotych;
- w 2011 roku -105,18 % 432 945,16 złotych;
- w 2012 roku - 104,68 % 453 206,99 złotych;
- w 2013 roku - 14,54 % 473 782,59 złotych.

W dniu 17 maja 2012 r. S. M. wniósł o ponowne ustalenie podstawy wymiaru renty w wariantcie dla niego najkorzystniejszym, załączając do wniosku zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 14 maja 2012 r., wydane przez (...) w P. ze wskazanym wynagrodzeniem zastępczym za okresy:

- od 8 sierpnia do 31 grudnia 1983 r. - 47.667 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1984 r. – 154. 000 złotych;
- od 1 stycznia do 31 grudnia 1985 r.- 187 .320 złotych;

- od 1 stycznia do 30 czerwca 1986 r. – 94.500 złotych.

Decyzją z dnia 25 czerwca 2012 r. ZUS odmówił wnioskodawcy ponownego przeliczenia podstawny wymiaru renty wskazując, że po ponownym przeliczeniu podstawy wymiaru renty na podstawie przedłożonych dokumentów wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1987-1996 wyniósł 122,07 %, a z lat 1992-2001 wyniósł 71,98 % oraz z 20 lat kalendarzowych wyniósł 100,01 % i są niższe od poprzednio wyliczonego z 9 lat z 1988-1996 tj. 124,40 %.

S. M. w dniu 26 czerwca 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, jednocześnie wnosząc o przeliczenie kapitału początkowego z uwzględnieniem lat 1983-1986.

W wyniku rozpatrzenia tego wniosku organ rentowy wydał objęte sporem decyzje z 14 i 25 lipca 2014r., 14 sierpnia 2014r. i 12 września 2014r.

Decyzją z 3 marca 2015 r., wydaną na skutek przedłożenia przez wnioskodawcę w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2015 r. świadectwa pracy z dnia 29 września 2009 r., organ rentowy przeliczył podstawę wymiaru emerytury S. M. od dnia 1 stycznia 2015 r., z uwzględnieniem okresu zatrudnienia od 3 września 2008 r. do 27 września 2008 r.

W uzasadnieniu wskazano, iż emerytura obliczona z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest mniej korzystna od tej z art. 26 tej ustawy, dlatego też nadal będzie wypłacana emerytura ustalona na podstawie art. 26. Po obliczeniu zgodnie z art. 26 emerytura wyniosła 2.477,46 zł brutto, a zgodnie z art. 183 wyniosła 2.447,53 zł brutto.

Do ustalenia wysokości emerytury z art. 53 przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił: 39 lat i 3 miesiące okresów składkowych, tj. 471 miesięcy oraz 1 roku 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych, tj. 21 miesięcy.

Wysokość emerytury z art. 183 wynosi 20 % emerytury obliczonej z art. 53, tj. 465,56 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26, tj. 1981,97 zł.

Wynagrodzenie wnioskodawcy w stosunku do średniego wynagrodzenia w okresie od 1 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1998 r. kształtowało się w następujący sposób:

rok	wynagrodzenie	śr. wynagrodzenie	Wskaźnik %
1970	3 125,00 zł	7 822,50 zł	39,95%
1971	12 000,00 zł	28 296,00 zł	42,41%
1972	12 000,00 zł	30 108,00 zł	39,86%
1973	12 000,00 zł	33 576,00 zł	35,74%
1974	13 000,00 zł	38 220,00 zł	34,01%
1975	34 454,00 zł	46 956,00 zł	73,38%
1976	25 314,00 zł	51 372,00 zł	49,28%

1977	40 650,00 zł	55 152,00 zł	73,71%
1978	13 348,00 zł	58 644,00 zł	22,76%
1979	52 499,00 zł	63 924,00 zł	82,13%
1980	60 300,00 zł	72 480,00 zł	83,20%
1981	73 345,00 zł	92 268,00 zł	79,49%
1982	101 400,00 zł	139 572,00 zł	72,65%
1983	120 000,00 zł	173 700,00 zł	69,08%
1984	154 000,00 zł	202 056,00 zł	76,22%
1985	187 320,00 zł	240 060,00 zł	78,03%
1986	223 060,42zł	289 140,00 zł	77,15%
1987	354 020,00 zł	350 208,00 zł	101,09%
1988	617 129,00 zł	637 080,00 zł	96,87%
1989	3 156 920,00 zł	2 481 096,00 zł	127,24%
1990	17 861 164,00 zł	12 355 644,00 zł	144,56%
1991	29 376 700,00 zł	21 240 000,00 zł	138,31%
1992	48 810 400,00 zł	35 220 000,00 zł	138,59%
1993	59 207 600,00 zł	47 940 000,00 zł	123,50%
1994	74 747 100,00 zł	63 936 000,00 zł	116,91%
1995	9 591,29 zł	8 431,44 zł	113,76%
1996	12 555,82 zł	10 476,00 zł	119,85%

1997	11 668,92 zł	12 743,16 zł	91,57%
1998	4 848,20 zł	14 873,88 zł	32,60%

Wskaźniki wysokości podstawy świadczenia wyliczone dla kolejnych 10 lat z całego okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1998 r. wyniosły w latach:

-1970-1979 49,32%

-1971-1980 53,65%

-1972-1981 57,35%

-1973-1982 60,63%

-1974-1983 63,97%

-1975-1984 68,19%

-1976-1985 68,65%

-1977-1986 71,44%

-1978-1987 74,18%

-1979-1988 81,59%

-1980-1989 86,10%

-1981-1990 92,24%

-1982-1991 98,12%

-1983-1992 104,71%

-1984-1993 110,15%

-1985-1994 114,22%

-1986-1995 117,80%

-1987-1996 122,07 %

-1988-1997 121,12%

-1989-1998 114,69%.

Wskaźnik wysokości podstawy wyliczony z 9 lat, tj. od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1996 r., wyniósł 124,40% .

Wskaźnik wysokości podstawy świadczenia wyliczony z najkorzystniejszych 20 lat z całego okresu przed 1999 r. wyniósł 100,01 % i został wyliczony na podstawie wynagrodzeń z następujących lat:

rok	wynagrodzenie	śr. wynagrodzenie	Wskaźnik %
1990	17 861 164,00 zł	12 355 644,00 zł	144,56%
1992	48 810 400,00 zł	35 220 000,00 zł	138,59%
1991	29 376 700,00 zł	21 240 000,00 zł	138,31%
1989	3 156 920,00 zł	2 481 096,00 zł	127,24%
1993	59 207 600,00 zł	47 940 000,00 zł	123,50%
1996	12 555,82 zł	10 476,00 zł	119,85%
1994	74 747 100,00 zł	63 936 000,00 zł	116,91%
1995	9 591,29 zł	8 431,44 zł	113,76%
1987	354 020,00 zł	350 208,00 zł	101,09%
1988	617 129,00 zł	637 080,00 zł	96,87%
1997	11 668,92 zł	12 743,16 zł	91,57%
1980	60 300,00 zł	72 480,00 zł	83,20%
1979	52 499,00 zł	63 924,00 zł	82,13%
1981	73 345,00 zł	92 268,00 zł	79,49%
1985	187 320,00 zł	240 060,00 zł	78,03%
1986	223 060,42 zł	289 140,00 zł	77,15%
1984	154 000,00 zł	202 056,00 zł	76,22%
1977	40 650,00 zł	55 152,00 zł	73,71%
1975	34 454,00 zł	46 956,00 zł	73,38%

1982	101 400,00 zł	139 572,00 zł	72,65%
------	---------------	---------------	--------

Wskaźniki wysokości podstawy świadczenia wyliczony z kolejnych 10 lat z ostatnich 20 lat poprzedzających emeryturę (1994-2013) wyniosły:

1994-2003 -69,57%

1995-2004 -61,84%

1996-2005 -53,68%

1997-2006 -44,32%

1998-2007 -38,42%

1999-2008 -37,50%

2000-2009 -34,41%

2001-2010 -32,89%

2002-2011 -32,10%

2003-2012 -30,87%

2004-2013 -26,94%

W oparciu o opinię biegłego Sąd ustalił, że najkorzystniejszy dla wnioskodawcy jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony przy ustalaniu renty mocą decyzji z 23 kwietnia 2004 r., tj. z 9 lat od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1996 r., wynoszący 124,40%, także ustalony kapitał początkowy oraz ustalona przez organ rentowy wysokość emerytury wyliczona na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest najkorzystniejsza. Wyliczona kwota należnej ubezpieczonemu emerytury winna być niższa, niż to przyjął organ rentowy, co wynika z przyjęcia przez ZUS zawyżonej kwoty bazowej przy waloryzacji podstawy wymiaru emerytury.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy z 22 sierpnia 2014 r. od decyzji z dnia 25 lipca 2014 r. podlega odrzuceniu, bowiem zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej, z uwagi na stan sprawy w toku, o którym mowa w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd podniósł, że odwołanie od decyzji z 25 lipca 2014 r. wnioskodawca złożył już w dniu 12 sierpnia 2014 r. i sprawa z tego odwołania została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym pod sygnaturą akt VU 6168/14. Kolejne Odwołanie od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł także w dniu 22 sierpnia 2014 r. wraz z odwołaniem od decyzji z dnia 14 sierpnia 2014 r., co skutkuje odrzuceniem odwołania z dnia 22 sierpnia 2014 roku od decyzji organu rentowego z dnia 25 lipca 2014 r. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

W ocenie Sądu I instancji, pozostałe złożone przez ubezpieczonego odwołania, tj. z dnia 12 sierpnia 2014 r. od decyzji z dnia 14 lipca 2014 r. oraz z dnia 25 lipca 2014 r., z dnia 22 sierpnia od decyzji z dnia 14 sierpnia 2014 r. oraz z dnia 26 września 2014 r. od decyzji z dnia 12 września 2014 r., nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd wskazał należy, iż w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, zwłaszcza zaś opinii biegłych sądowych: biegłego z zakresu zatrudnienia i płac A. G. (1) oraz biegłego z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego oraz rent wyrównawczych S. K. nie budzi wątpliwości, iż wszystkie zaskarżone decyzje zostały wydane przez organ rentowy w sposób prawidłowy, w oparciu o obowiązujące przepisy ustawy, respektując interes ubezpieczonego, gwarantując wyliczenie i przyznanie mu świadczenia w wariantcie dla niego najkorzystniejszym. Podkreślił, iż biegli sporządzili opinie zapoznając się z całością dokumentacji ubezpieczeniowej skarżącego,

odnosząc się do wszystkich wniosków profesjonalnego pełnomocnika S. M., zawartych w licznie składanych przez niego pismach procesowych. Biegły A. G. (1) sporządził przy tym trzy opinie uzupełniające, w których w sposób szczegółowy odniósł do zarzutów podnoszonych przez pełnomocnika ubezpieczonego. Sąd uznał powyższe opinie za zupełne, wiarygodne, mogące stanowić podstawę do wyrokowania w sprawie.

Przywołując treść art. 173 ust.1- 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy wskazał, że zasady ustalania kapitału początkowego określa art. 174 ustawy, który w ustępach 1-3 stanowi:

- kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (ust. 1),
- przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5 oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (ust. 2),
- podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku (ust. 3).

Przepis art. 111 ust. 1 ww. powołanej ustawy pozwala na ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2). z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Według art. 183 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2014, wynosi:

- 1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Sąd wskazała nadto, że zgodnie z § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent z dnia 1 kwietnia 1985 r. (tj. Dz.U. 1989 r. Nr 11, poz. 63), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo

2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Stosownie zaś do treści art. 114 ust. 1 tej ustawy prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że wnioskodawca domagał się przeliczenia kapitału początkowego i emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia uzyskiwanego w okresie zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w P. od 8 sierpnia 1983 r. do 7 sierpnia 1986 r., kiedy to pracował na budowie eksportowej w NRD. Za okres od 8 sierpnia 1983 r. do 30 czerwca 1986 r. ZUS przy wyliczaniu kapitału początkowego przyjął, zgodnie z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent z dnia 1 kwietnia 1985 r., wynagrodzenie zastępcze na podstawie zaświadczenia z dnia 14 maja 2012 r. (k. 557 akt rentowych).

Organ rentowy wskazywał w kolejnych zaskarżonych decyzjach, że kapitał początkowy, ustalony w decyzji z dnia 23 kwietnia 2004 r. jest dla wnioskodawcy najkorzystniejszy, a emerytura obliczona z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest mniej korzystna od tej wyliczonej na podstawie art. 26 tej ustawy, dlatego wysokość emerytury ustalona została na podstawie art.26.

W celu weryfikacji obliczeń kapitału początkowego oraz wysokości emerytury wnioskodawcy przez organ rentowy oraz wyliczenie wszystkich możliwych wariantów wyliczenia świadczenia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw, zatrudnienia i płac A. G. k oraz biegłej z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego i rent wyrównawczych S. K.. Biegli ci zgodnie stwierdzili, że przyjęty przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony przy ustalaniu renty decyzją z dnia 23 kwietnia 2004 r., tj. z 9 lat od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1996 r. - 124,40%, jest wyższy niż wskaźniki ustalone przy wyliczeniu z innych wariantów:

1. dla kolejnych 10 lat z całego okresu zatrudnienia wnioskodawca od 1 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1998 r. wyniosły w latach:

-1970-1979 49,32%

-1971-1980 53,65%

-1972-1981 57,35%

-1973-1982 60,63%

-1974-1983 63,97%

-1975-1984 68,19%

-1976-1985 68,65%

-1977-1986 71,44%

-1978-1987 74,18%

-1979-1988 81,59%

-1980-1989 86,10%

-1981-1990 92,24%
-1982-1991 98,12%
-1983-1992 104,71%
-1984-1993 110,15%
-1985-1994 114,22%
-1986-1995 117,80%
-1987-1996 122,07 %
-1988-1997 121,12%
-1989-1998 114,69%

2. z najkorzystniejszych 20 lat z całego okresu przed 1999 rokiem wyniósł 100,01 %

3. wyliczony z kolejnych 10 lat z ostatnich 20 lat poprzedzających emeryturę (1994-2013) wyniosły:

1994-2003 -69,57%
1995-2004 -61,84%
1996-2005 -53,68%
1997-2006 -44,32%
1998-2007 -38,42%
1999-2008 -37,50%
2000-2009 -34,41%
2001-2010 -32,89%
2002-2011 -32,10%
2003-2012 -30,87%
2004-2013 -26,94%

Sąd wskazał przy tym, że w ocenie biegłej z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego i rent wyrównawczych S. K. wysokość świadczenia wnioskodawcy została zawyżona.

W ocenie Sądu I instancji, organ rentowy zasadnie nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy okresu od 1 lipca 1986 r. do 7 sierpnia 1986 r., bowiem zgodnie z treścią zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 czerwca 2005r. wystawionym przez (...) w P. oraz świadectwa pracy z dnia 25 lutego 1998 r. wnioskodawca od 8.08.1983r. do 30.06.1986r. przebywał na urlopie bezpłatnym. Natomiast zgodnie z zaświadczeniem z dnia 10 stycznia 1998 r. wystawionym przez Wojewódzki Urząd Pracy w P. wnioskodawca zatrudniony był w przedsiębiorstwie (...) w okresie od 8 sierpnia 1983 r. do 30 czerwca 1986 r. Zatem w świetle informacji zawartych w w/w dokumentach wnioskodawca w okresie od 1 lipca 1986 r. do 7 sierpnia 1986 r. nie wykonywał już pracy za granicą, a w macierzystym zakładzie pracy przebywał na urlopie bezpłatnym, tym samym brak jest podstaw do zaliczenia mu tego okresu do stażu pracy.

Również zasadnie, w ocenie Sądu I instancji, organ rentowy dopiero decyzją z dnia 3 marca 2015 r. zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy okres od 3 września 2008 r. do 27 września 2008 r., ponieważ wnioskodawca dopiero do pisma procesowego z dnia 22 stycznia 2015 r. dołączył nowy dowód w sprawie, tj. świadectwo pracy z 29 września 2008 r. wystawione przez (...) S.A. w P. potwierdzające zatrudnienie od 1 czerwca 2007 r. do 27 września 2008 r. Dopiero na podstawie tego dokumentu organ rentowy mógł dokonać przeliczenia emerytury wnioskodawcy i zaliczyć mu do stażu pracy ten okres zatrudnienia, gdyż wcześniej nie dysponował dokumentacją dającą możliwość zaliczenia tego okresu. Sąd podkreślił, że kapitał początkowy wylicza się na dzień 01-01-1999r., dlatego też przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego sprawdzono przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych lub 20 wybranych lat aktywności zawodowej biorąc się pod uwagę lata pracy przypadające przed 1999 r. Dlatego uwzględnienie za lata 1999-2001 kwoty wynagrodzenia wnioskodawcy w (...) na podstawie załączonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie wpływa na ustalenia dotyczące kapitału początkowego. Również nie ma on wpływu na ustalenie wysokości emerytury, ponieważ współczynniki podstawy wymiaru za te lata nie znajdują się wśród 20 najkorzystniejszych współczynników z całego okresu zatrudnienia, ani wśród 10 z kolejnych 20 lat poprzedzających wnioski o emeryturę.

Sąd wskazał, że z opinii biegłych sądowych wynika, że organ rentowy do kapitału początkowego, czyli w okresie do 31-12-1998r., przyjął prawidłową liczbę okresów składkowych i nieskładkowych. Również pozostały okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Zakład Pracy (...) został przez organ rentowy uwzględniony przy ustalaniu wysokości emerytury.

Sąd Okręgowy podniósł, że jak wynika z opisu umieszczonego pod zestawieniem w wydanej opinii biegłego, za rok 1970 u wnioskodawcy porównano kwotę otrzymanego wynagrodzenia w sposób proporcjonalny. Średnia krajowa w 1970 roku wynosiła 26. 820,00 zł (12 x 2 235,00 zł). Zatrudnienie od 16.09.1970 r., a więc wnioskodawca do końca roku 1970 przepracował 3 miesiące i 15 dni (2 235,00 zł x 3 m-ce + 15 dni / 30 dni x 2 235,00 zł = 7 822,50 zł). Tym samym, staż ubezpieczonego liczony w dniach nie jest korzystny dla wnioskodawcy. Z uwagi na to, że przy ustalaniu współczynnika „p” staż ubezpieczonego został zaokrąglony w górę do 28 lat (27 lat, 11 miesięcy i 2 dni), to przeliczenie stażu wnioskodawcy na dni nie będzie dla niego korzystne.

Zdaniem tego Sądu, roszczenie wnioskodawcy dotyczące wskazanej przez niego waloryzacji kapitału początkowego, jest także bezzasadne. Wnioskodawca powołuje się bowiem na datę decyzji organu rentowego z III kwartału 2014 r. Tymczasem, w związku ze złożeniem przez wnioskodawcę wniosku o emeryturę w dniu 26 czerwca 2014r., organ rentowy w lipcu 2014 r. przyznał zaliczkę na poczet emerytury przysługującej wnioskodawcy od dnia 10 czerwca 2014 r., czyli od II kwartału, co powoduje iż ustalenia organu rentowego pozostają prawidłowe w tym zakresie. Również w pozostałych decyzjach ZUS prawidłowo określił datę nabycia prawo wnioskodawcy do emerytury, jako czerwiec 2014 r.

Po przeliczeniu kapitału początkowego i emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem 9 najkorzystniejszych kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1996 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynosi 124,40% i jest najkorzystniejszy, co potwierdzają w swoich opiniach biegli. Dlatego też żądanie wnioskodawcy w tym zakresie Sąd oddalił.

Sąd podniósł również, że emerytura wnioskodawcy wyliczona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi 2.477,467 zł i jest korzystniejsza od tej ustalonej zgodnie z art. 183, tj. 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy (100% =2.327,78 zł) tj. 465,56 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy, tj. 1.981,97 zł, łącznie 2.447,53 zł, dlatego też zarzuty wnioskodawcy w tym zakresie są niezasadne i podlegają oddaleniu.

Na marginesie Sąd wskazał, iż w świetle opinii biegłej S. K. wyliczona kwota należnej ubezpieczonemu emerytury winna być niższa niż to przyjął organ rentowy, co wynika z przyjęcia przez ZUS zawyżonej kwoty bazowej przy waloryzacji podstawy wymiaru emerytury.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak punkcie pierwszym sentencji, a na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. orzekł jak punkcie drugim sentencji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył S. M., zarzucając błędne wyliczenie emerytury z naruszeniem przepisu art. 26, art. 53 ust. 3 w zw. z art. 21 i art. 174 ustawy emerytalnej poprzez błędnie przyjętą kwotę bazową i nie podwyższenie wyliczonej emerytury w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie wysokości emerytury zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że w opiniach biegli wskazali na nieprawidłowości, tak w zakresie przyjętej wysokości kwoty bazowej dla ustalenia wysokości świadczenia ubezpieczonego, jak również brak waloryzacji wysokości świadczenia za rok 2014.

Pełnomocnik ubezpieczonego, uzupełniając apelację, zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności w zakresie opinii biegłych: S. K. oraz A. G. (1) w następstwie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na ustalenia w zakresie okresów zatrudnienia wnioskodawcy korzystnych i stanowiących podstawę wyliczenia kapitału początkowego,

Z ostrożności, w związku z powołaniem w treści zarzutu apelacji wnioskodawcy przepisów art. 26, art. 53 ust. 3 w zw. z art. 21 i art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego w/w przepisów o wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów za postępowanie apelacyjne, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Nadto, ewentualnie, wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłych celem doprecyzowania opinii pisemnych wydanych w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je w całości za własne. Podobnie - całkowitej akceptacji Sądu odwoławczego podlega dokonana przez ten Sąd ocena prawna.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że treść apelacji sprowadza się do polemicznego, opozycyjnego w stosunku do rozstrzygnięcia Sądu, przywołania poglądu ubezpieczonego prezentowanego w toku postępowania, bez poparcia go podstawami natury merytorycznej, mogącymi skutecznie wykazać błąd w rozumowaniu Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy - w pełni trafnie w ocenie Sądu Apelacyjnego - przyjął, w odniesieniu do właściwej analizy okoliczności i materiałów niniejszej sprawy, że organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość tak kapitału początkowego, jak i emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 26 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z uwagi na zastrzeżenia ubezpieczonego dotyczące prawidłowości przyjętych przez organ rentowy okresów składkowych i nieskładkowych i wysokości wynagrodzeń stanowiących podstawę wymiaru składek Sąd przeprowadził dowód z zakresu rachunkowości oraz z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego, którzy w swoich opiniach (podstawowych i uzupełniających) wywiedli, że wyliczona przez organ rentowy wysokość kapitału początkowego i świadczenia emerytalnego jest prawidłowa. Biegły A. G. w opiniach uzupełniających odniósł się szczegółowo do wszystkich zarzutów podniesionych przez pełnomocnika ubezpieczonego. W konsekwencji Sąd I

instancji zasadnie uznał, że opinie biegłych, jako precyzyjne, logicznie i należycie uzasadnione, stanowią miarodajny materiał dowodowy. W związku z powyższym nie zachodzi potrzeba wydania kolejnej opinii uzupełniającej lub opinii innego biegłego. Podnieść przy tym należy, że zarzuty do opinii biegłych zawarte w apelacji są ogólnikowe, mają charakter wyłącznie polemiczny i nie zawierają żadnych merytorycznych argumentów wskazujących na wadliwość wyciągniętych przez biegłych wniosków.

W konsekwencji za niezasadne należy też uznać zarzuty naruszenia prawa materialnego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że organ rentowy dokonał prawidłowego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego przy przyjęciu do wyliczenia emerytury, zgodnie z art. 26 w/w ustawy, prawidłowo wyliczonej – stosownie do treści art. 174 ust. 4 tej ustawy - kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, tj. 472.782,61zł. Nie ulega też wątpliwości, że emerytura wnioskodawcy wyliczona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach jest korzystniejsza od ustalonej zgodnie z art. 183 ust. 5.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.